

Arrest

nr. 107 327 van 25 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en hun meerderjarige kinderen X, X en X, die allen verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk werd verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE, die tevens de overige verzoekende partijen vertegenwoordigt, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam op 8 februari 2003 toe op Belgisch grondgebied en diende op 18 februari 2003 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 11 maart 2003 een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Na dringend beroep

nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 april 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.3. Eerste verzoeker keerde in 2004 terug naar Servië.

1.4. Verzoekers kwamen op 7 maart 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 11 maart 2010 een asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 10 mei 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arresten van 2 september 2010 met nrs. 47 609 en 47 610.

1.6. Op 28 september 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers (bijlagen 13quinquies).

1.7. Verzoekers dienden op 24 september 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 juni 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag ongegrond wordt verklaard.

1.9. Op 30 juni 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers (bijlagen 13quinquies).

1.10. Verzoekers dienden op 13 december 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris), nam op 2 januari 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.10. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers werden hiervan op 8 februari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.12.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

(...) (...)

(...) (...)

(...) (...)

(...) (...)

(...) (...)

nationaliteit: Servië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 22.06.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 24.09.2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat zijn

gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 24.09.2010. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 22.06.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)”

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 januari 2013 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van eerste verzoeker (bijlage 13). Verzoekers werden hiervan op 8 februari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van S.(...) T.(...) Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...), (...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Servië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In hun eerste en enige middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van *“het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur waaruit rekening gehouden dient te worden met alle elementen van het dossier”*.

Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“1.1

De toekenning van een verblijfstitel omwille van medische redenen is gebaseerd op artikel 3 van het EVRM dat foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen verbiedt.

Dit blijkt trouwens ook uit de memorie van toelichting (Zie Kamerdocumenten, kamer, gewone zitting 2005-2006, nr 2478/001, Memorie van toelichting, p 35-36)

(...) “wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoonst dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM” (...)

Er dient nog vermeld te worden dat artikel 3 EVRM een algemene strekking heeft en geen beperking kent.

Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter. Elk ingeroepen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM dient nauwkeurig en grondig onderzocht te worden.

Zie EHRM 21 januari 2011, MSS / België en Griekenland Zie ook:

S. SAROLEA, " La Réforme du droit des Etrangers. Les lois du 15 décembre 2006 », Lois Actuelles, p 50-51.

1.2.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 legt voor de overheid de verplichting op haar beslissingen te motiveren.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorziet evenwel een algemene motiveringsplicht van bestuurshandelingen met een individuele strekking.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt uitdrukkelijk dat: " De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

De formele motiveringsplicht bevat dus 2 aspecten: het bestaan van een motivering en het adequate karakter hiervan.

1.3.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur erkent eveneens een motiveringsplicht voor alle bestuurshandelingen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur legt daarnaast nog twee bijkomende verplichtingen op, met name de zorgvuldigheidsplicht en de evenredigheidsplicht.

De zorgvuldigheidsplicht brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel strekt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

1.4.

Artikel 9ter § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

" § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "...

Twee situaties kunnen dus aanleiding geven tot een machtiging tot verblijf:

1/ een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit

Of

2/ een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling omwille van de ontstentenis van adequate behandeling in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verwerende partij de mening toegedaan is dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd 24/09/2010.

1.5.

In de bestreden beslissing beperkt de Dienst Vreemdelingenzaken zijn motivering tot loutere verwijzing naar hun vorige beslissing.

Het dossier wordt zelfs niet meer voorgelegd aan een arts-adviseur of verzoeker wordt zelfs niet onderzocht.

Een ambtenaar van verwerende partij, welke normaal geen medische opleiding heeft genoten, komt zelf tot het besluit dat een persoon dewelke lijdt aan levercirrose gedurende meer dan 2 jaar zich in een ongewijzigde toestand bevindt?!

Daarenboven is het totaal niet correct dat het huidig medisch attest een simpele bevestiging is van het medisch attest in 2010.

Het is pas in het recent medisch attest dat de cirrose zo ter sprake komt! Dit is een nieuw element en men kan dus geen beroep doen op artikel 9ter, §3, 5° daar de levercirrose niet op deze manier werd ingeroepen bij de aanvraag dd 24/09/2010.

Meneer lijdt aan chronische hepatitis B welke heeft geleid tot levercirrose. Nu staat het vast dat de cirrose er is.

Het medisch attest vermeldt duidelijk de ernst van het syndroom.

Uit de verschillende medische attesten welke werden neergelegd blijkt dat meneer levenslang de nodige medische behandeling nodig heeft en een regelmatige opvolging noodzakelijk is. Bij gebreke aan behandeling zal alleen een verergering van de aandoening worden verwacht.

Indien meneer enigszins wil genezen heeft hij een levertransplantatie nodig. Momenteel kan meneer niet op een wachtlijst worden gezet, daar meneer geen geldig verblijf heeft in België. Alleen dergelijke grote ingreep kan zijn leven redden en meneer opnieuw wat levenskwaliteit bieden. Het enigste wat men nu kan doen is meneer medicatie toe dienen en hopen zo zijn "leven" wat te rekken. De levenskwaliteit van meneer is sowieso reeds zeer slecht. Meneer is zeer zwak en fel vermagerd. Gelet op het feit dat de

lever zijn functies niet meer optimaal uitoefent. Op termijn kan dit ook een falen van de nieren met zich meebrengen.

Men spreekt hier over iemand zijn leven. Het betreft geen gebroken teen.

Mensen hebben veel over voor hun leven. Indien meneer de zekerheid zou hebben in zijn land van herkomst een levertransplantatie te kunnen ondergaan, wat zit hij hier dan zijn tijd te verspillen en langzaam weg te kwijnen?

Meneer weet dat hij hier momenteel geen enkele kans heeft op dergelijke operatie en is bewust van een fatale afloop. Dergelijke houding toont aan dat meneer echt niet kan geholpen worden in zijn land van herkomst.

Het is onbegrijpelijk dat verwerende partij stelt dat dergelijke aandoening ongewijzigd blijft gedurende 2 jaar. Verzoeker is op 2 jaar enorm achteruit gegaan.

Uit de medische attesten blijkt eveneens dat verzoeker bepaalde geneesmiddelen dient te nemen. Niettemin is de toegang tot deze geneesmiddelen in Servië bijzonder moeilijk, zelfs onmogelijk. Dit gelet op de etnie van verzoekers, met name Albanezen, waar in casu zeker rekening dient mee gehouden te worden, is het zeker onmogelijk.

Levercirrose betreft een chronische aandoening. Meneer dient regelmatig een bloedafname te laten doen (1x/3maand) en een echo van de lever (2x/jaar) laten uitvoeren. Daarnaast dient minimum 1 keer per jaar een OGD te worden uitgevoerd.

Meneer dient medicatie in te nemen met name pantomed en vired.

Zonder enige inname van medicatie zal de cirrose alleen verergeren. De medicatie is uiterst belangrijk om de situatie een beetje stabiel te houden. Men kan dit echter niet onbeperkt in de tijd.

1.6.

De beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige zorgen in het land van herkomst of waar zij verblijven wordt daarenboven niet onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken en / of de ambtenaar- geneesheer.

In onderhavig geval diende de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans na te gaan of verzoekers in hun land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kunnen beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht werd, dan is er ook een kennelijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

1.7.

Bij een gedwongen terugkeer naar hun land van herkomst zou verzoeker blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen. De bestreden beslissing is dus strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dus dat artikel 62 van de vreemdelingenwet van 15/12/1980, de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgvuldigheidsplicht, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM in onderhavig geval door verwerende partij werden miskend. Zoals hoger uiteengezet lijdt verzoeker aan een zeer ernstige ziekte.

Uit de inhoud van de medische getuigschriften blijkt er een risico te zijn op een fatale afloop.

Verzoeker heeft een stricte behandeling en opvolging nodig.

Door de bestreden beslissing kan hij thans op elk ogenblik verwijderd worden uit het Belgisch grondgebied. Desgevallend zouden de in België ondernomen behandelingen onderbroken worden.

Een verwijderingsmaatregel zou zijn banden met haar vertrouwde psycho-medische omgeving op een bruuske wijze verbreken.

In hun land van herkomst zou hij niet de nodige medische zorgen kunnen bekomen.

De eventuele uitvoering van een verwijderingsmaatregel brengt ook nadelig effecten met zich mee op de medische en geestelijke toestand.

Het moeilijk te herstellen nadeel is dus voldoende aangetoond.

De bestreden beslissing, die uitvoeringsmaatregelen mogelijk maakt, dient dus geschorst te worden."

3.2. Waar verzoekers de schending aanvoeren van *"het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur waaruit rekening gehouden dient te worden met alle elementen van het dossier"*, voeren zij in wezen een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

3.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen,

zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. De relevante wetsbepalingen luiden als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

3.7. De gemachtigde van de staatssecretaris kwam in de bestreden beslissing tot de conclusie dat de elementen die werden ingeroepen in verzoekers' huidige aanvraag om machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in hun eerste aanvraag van 24 september 2010, waardoor de tweede aanvraag op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 24 september 2010 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indienden (zie punt 1.7.). Deze aanvraag werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 22 juni 2011 ongegrond verklaard (zie punt 1.8.). In deze beslissing werd verwezen naar het advies van de

arts-adviseur van 20 juni 2011 die op grond van de destijds aangeleverde medische informatie als actuele aandoeningen van eerste verzoeker "*Hépatite B chronique (non traitée pour l'instant)*" en "*Cirrhose hépatique avec varices oesophagiennes, hypoplaquettose*" weerhield, waarvoor de noodzakelijk geachte behandeling in het land van herkomst van verzoekers beschikbaar werd geacht.

3.9. Blijkens het administratief dossier dienden verzoekers op 13 december 2012 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij twee medische getuigschriften werden gevoegd die dateren van 3 oktober 2012. In deze medische getuigschriften worden als aandoeningen van eerste verzoeker "*cirrhose hépatique sur hépatite B*", "*varices oesophagiennes*", "*(...) hyperplaquettose (...)*" en "*gastrite*" vermeld.

3.10. Waar verzoekers beweren dat het totaal niet correct is dat het huidige medische attest een simpele bevestiging is van het medisch attest in 2010 en dat pas in het recente medische attest de cirrose ter sprake komt, hetgeen volgens hen een nieuw element uitmaakt, waardoor geen beroep meer kan worden gedaan op artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, mist hun betoog feitelijke grondslag. Zoals hierboven in punt 3.7 toegelicht, stond, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, reeds in het kader van de eerste aanvraag duidelijk vast dat eerste verzoeker aan een levercirrose leed.

3.11. Waar verzoekers zich verwonderen over het feit dat het dossier niet meer is voorgelegd aan een arts-adviseur of dat eerste verzoeker niet meer onderzocht werd en de verwerende partij zelf tot de conclusie komt dat er in casu sprake is van een ongewijzigde toestand, merkt de Raad op dat artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet geenszins de tussenkomst van een arts-adviseur voorziet en dat de "*gemachtigde van de minister*" de aanvraag onontvankelijk verklaart in de gevallen die in die paragraaf worden opgesomd. Het advies van de ambtenaar geneesheer is in die gevallen dus geenszins wettelijk voorzien, waardoor verzoekers zich op dit punt te buiten gaan aan wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is.

3.12. Naar aanleiding van de affirmaties van verzoekers dat bij gebrek aan behandeling een verergering van de aandoening wordt verwacht, door de behandelingsmethode en medicatie op te sommen en aan te geven dat de medicatie uiterst belangrijk is om de situatie stabiel te houden maar dit niet onbeperkt is in tijd, merkt de Raad op dat verzoekers allerm minst in concreto aangeven op welke wijze de aandoening van eerste verzoeker er op twee jaar enorm op zou zijn achteruitgegaan, zoals zij beweren. Verzoekers tonen niet aan dat uit de medische informatie die hun tweede aanvraag om machtiging tot verblijf vergezelde kan worden afgeleid dat de gezondheidstoestand van eerste verzoeker zou zijn gewijzigd sedert de eerdere beslissing van 22 juni 2011. De verwerende partij dient dan ook te worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen het volgende stelt: "*Verzoekende partij laat ook na aan te tonen op welke wijze de ziekte evolutie zou gemaakt hebben en waarom ten onrechte zou zijn beslist dat de medische problematiek reeds een beoordeling heeft gekend en dat de medische toestand niet geëvolueerd is.*" (Nota met opmerkingen, p. 5). Dat eerste verzoeker thans een levertransplantatie nodig zou hebben wordt niet ondersteund door de medische attesten van 3 oktober 2012. Hierin staat immers het volgende te lezen: "*Transplantation du foie à envisagé dans un futur proche (en fonction l'évolution).*" De toekomstige eventualiteit van een levertransplantatie uit de medische attesten wordt door verzoekers verkeerd geïnterpreteerd als zij dit beschouwen als een thans noodzakelijk geachte behandeling. De stelling van verzoekers dat eerste verzoeker als etnisch Albanees in Servië geen toegang zou kunnen hebben tot de nodige geneesmiddelen, is een loutere blote bewering die zij verder nergens in concreto staven. In de eerste bestreden beslissing werd trouwens uitdrukkelijk het volgende gesteld: "*In de beslissing dd. 22.06.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht.*" Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij met betrekking tot deze aspecten nieuwe elementen hebben aangebracht die afwijken van datgene wat in de beslissing van 22 juni 2011 werd onderzocht. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg rechtsgeldig tot het besluit komen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk diende te worden verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet. De verklaringen van verzoekers dat de aandoening van eerste verzoeker geen gebroken teen betreft, dat eerste verzoeker hier zijn tijd niet zou zitten te verdoen indien hij de zekerheid zou hebben in zijn land van herkomst een levertransplantatie te kunnen ondergaan en dat hij zich bewust is van de afloop, doen hieraan geen afbreuk.

3.13. Aangezien verzoekers stellen dat zij "*bij een gedwongen terugkeer naar hun land van herkomst*" zouden worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling, is de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Voormeld verdragsartikel bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de tweede bestreden beslissing geen gedwongen terugleiding inhoudt van verzoekers naar hun land van herkomst, zodat de schending van artikel 3 van het EVRM voorbarig wordt aangevoerd. Verder vereist artikel 3 van het EVRM dat de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing waardoor degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 17 februari 2009, nr. 4024 (c)). Verzoekers blijven in gebreke om met concrete elementen een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden, waardoor geen schending van de zorgvuldigheidsplicht kan worden weerhouden. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juli tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN